

הגיבורים שלי - הרב אייל ורף

פעם, לפני הרבה שנים, בתקופה שבה לא החליפו עבודה כל שנתיים, רכב כל חודשיים ופלאפון כל יומיים, היו מסתובבים בינינו המון גיבורים. גיבורים שקטים.

הגיבורים האלו לא עשו מעשה הרואי, ושמעם לא הלך לפניהם. הם היו גיבורי ההתמדה. למשל המורה, כן כן, המורה הזה הקצת מיושן, שכבר ארבעים שנה בתוך המערכת, רציני, משקיע, נותן את מה שיכול ולא מבין למה מתכוונים הצעירים שמדברים כל הזמן על שחיקה. או הפקיד, שמגיע בדיוקנות כל יום למקום עבודתו, עושה מלאכתו אמונה, ישר, דייקן, ולא מבין מדוע

כל היום כולם מתחלפים סביבו ואיש לא מוצא מנוח.

גם נהג האוטובוס, שכבר שנים נוסע על אותו קו, מכיר את נוסעיו, ושואל בשלומם, לחלק הוא אפילו הזמן לשמחות, יום יום, עולה באותה שעה ויורד באותה שעה, ומתקשה להבין למה כולם צופרים לו מאחור ולאן הם ממהרים.

ואפילו תלמיד הישיבה - שישב ולמד בהתמדה, בשקידה, יום אחרי יום, ודף אחרי דף, זה שהבין שבניין גדול נבנה מאלפי לבנים, אפורות, מרובעות, אפילו די דומות. הוא פשוט ישב ולמד, לא חיפש להיות מיוחד, להבריק באיזו המצאה ייחודית, להיות שייך למשהו שעוד לא עשו. לא, דווקא טוב לו במה שכבר עשו לפניו. אחרים עשו, הוא עדיין לא, עכשיו תורו לבנות את הבניין שלו. בהתמדה, בעקשנות, יום יום.

וכן, גם החייל - זה החפ"ש, שנשאר ברובאית ולא יצא לקורס מפקדים, והוא כבר שלוש שנים עושה אותו דבר, אימון-קו-אימון-קו, יום יום, שימון שמירה, כל שבוע טיפול שבועי, והוא ממשיך, מתמיד, עושה מלאכתו בשקט. אף אחד לא שומע עליו, איש לא מהלל אותו, אבל הוא הצבא, עליו ועל שכמותו הכול עומד.

הגיבורים השקטים האלו הם הגיבורים שלי. הם אלו שממלאים את המציאות, בין הברקה אחת לחברתה. הם ימי החול בין החגים. הם אפורים, פשוטים, ולא בולטים, הם גיבורים. כי אתם מבינים, עולת תמיד, זו שמוקרבת כל יום, שנעשית כל יום, בשקט, אבל בלי לוותר, יש לה מעלה מיוחדת. יש לה את הגבורה שלה. שמירת הלשון היומיומית, שמירת העיניים כל פעם מחדש, העלייה החמש מאות שמונים ושתיים לעמדת השמירה, שגם אותה הוא עושה ברצינות, החזרה הרוטינית על שניים מקרא ואחד תרגום כל שבת, והפסוקים כבר מוכרים כל כך. ההתחלה כל פעם מחדש בעבודת ה', לאחר עוד כישלון צורב.

ויום יבוא, וכל הגיבורים האלו יוזמנו לקדמת הבמה, בגדיהם פשוטים ואין דרגות על כתפיהם, מבוכה על פניהם, שהרי מעולם הם לא התבלטו, וכולנו נאמר להם תודה. תודה על ההתמדה, על העקשנות,

על הגבורה, על זה שהיה מי שחי את החיים ולא חיפש כותרות, אלא פשוט היה.

הגיבורים שלי לא יודעים שהם כאלו. הם לא מחפשים את הגבורה החד פעמית, זו הדורשת ריכוז מאמץ, אך מסתיימת מהר, אלא הם מתגברים כארי, יום יום, לעבודתו יתברך